

Anàlisi de l'himne a la Soledat. 88 anys després.

Els ondarencs venen cantant "l'Himne a la Mare de Déu de la Soledat" des del 8 de juny de 1924, per primera vegada acompanyat per la Banda del Regiment Vizcaya, on centenars dels nostres soldats feren la mili.

Habitualment, diuen anem a cantar l'himne, sense més, ja que es canta, a l'església, al Convent i al final de celebracions religioses en honor a la Verge de la Soledat. El canta el cor parroquial acompanyat per l'orgue i com no, tots els fidels presents... Algunes vegades l'ha tocat la Unió Musical d'Ondara. L'han dirigit o acompanyat mestres ondarencs com: Pedro Luis Pérez, Pepe Puig, Paco Estévez,.....

Sempre un fort sentiment religiós acompanya la seva interpretació, es comenta una i altra vegada com ha eixit. Dels autors s'ha parlat molt, ningú fins el moment com Sergi Mallol (2007), el seu és un magnífic treball antropològic .

Però quines creguem que eren les intencions del prevere En Rafael Gómez Pérez (lletra) i En Gonzalo Ortolà Marí (música), quan van fer l'himne?.

Per analitzar aquestes intencions d'una manera senzilla, cal considerar en primer lloc, la personalitat dels dos autors i la seua formació i, en segon lloc, la forma en que crearen l'himne:

Gonzalo Ortolà era un músic i compositor ondarenc de 24 anys quan va compondre la música de l'himne. Autor prolífic de diferents obres musicals, el seu estil és inconfundible en aquest himne. A banda de l'himne, va compondre també diverses peces per als Dolors a la Mare de Déu i vàries sarsueles. A més, va fundar i dirigir la banda de música de Xàbia i una companyia lírica. Un carrer i l'Escola de Música d'Ondara porten el seu nom.

Rafael Gómez Pérez era sacerdot ondarenc de 33 anys quan posà lletra a l'himne. La seua formació de batxiller en Arts, estudis al Seminari Conciliar de València, i sacerdot en 1904, a més de professor i prefecte d'estudis del col·legi Lluís Vives, asseguren la seua preparació cultural.

L'himne va ser fet en la línia dels coneixements d'himnes dirigits a la Verge a l'època. Cal veure a l'efecte, les indicacions fetes pel jesuïta Faustino Arévalo a la seua publicació de 1786 en Roma titulada "Hymnodia Hispanica", on es presentà com autor d'himnes de la litúrgia, també com teòric del camp.

Segons aquest autor, el nostre himne tindria un caràcter popular, és a dir, apropiat per incitar la pietat dels fidels, no forma part de la litúrgia. Seguint les seves indicacions, consta de tres parts:

1.- INVOCATIO. Invitació a l'alabança a la Verge, amb menció dels noms que se li assignen (Verge, Reina, Mare,

Patrona, Soledat). En aquest apartat es poden incloure els considerats següents versos:

*Gloria, gloria a Ti Virgen preclara,
Reina y Madre llena de bondad,
Gloria a Ti, ¡Oh Patrona de Ondara!
Gloria, ¡Virgen de la Soledad!*

2.- HISTORICA NARRATIO. S'adreça a la Verge amb els noms que se li concedeixen, és una narració justificada, de les cures que la Verge dispensa des de la seva advocació com Soledat. És la menció que els autors diuen que la Verge presta per a la salvació de les ànimes (consol, protectora, suau, remei, pacificadora, venturosa, dolça, en el nostre cas, a més és astre i torxa, ..). Exemple d'aquesta part, es poden considerar els següents versos:

*Tú eres siempre Señora el consuelo,
de quien busca en Ti protección,
Tú eres bálsamo suave del Cielo,
Tú el remedio de toda aflicción.
Tú eres astro de paz y ventura,
viva antorcha de luz celestial,
Tu eres vida y eterna dulzura,
el amparo de todo mortal.*

3.- PETITIO. També es diu pregària, és una súplica a la Mare de Déu o a Jesús, en el nostre himne (li demanem ajuda pels que ploren de pena i mal, i intercessió al Seu fill per Tots). Ací s'inclouen els versos següents:

*En Ti halla, quien gime y quien llora,
grato alivio a su pena y su mal,
siempre encuentra quien su gracia
implora,
Tu mirada de amor maternal,
Este pueblo, que un himno te entona,
quiere ¡Oh Madre! vivir de Ti en pos,
ruega a tu Hijo, adorada Patrona,
intercede con Cristo por nos*

Amb les cites anteriors, queda demostrada la preparació de Gonzalo Ortolà i Rafael Gómez, sabien el que feien, i a dia d'avui, l'himne ha demostrat la seua durada, ha incitat a la pietat dels fidels i és un signe d'identitat i advocació dels ondarencs a la Verge, el que va ser fet amb motiu de la declaració com a patrona a la Verge de la Soledat, és recordat, sentit i cantat per ondarencs de totes les edats. Gràcies Gonzalo, gràcies Rafael.

"Associació Verge de la Soledat"